

[Molger Hansen.]

tion som man kan næsten sige en krumtap i vort fremtidige sociale system. Disse centre kommer til at indeholde den meget kvalificerede viden på de forskellige sociale områder, som nu sidder spredt på mødrehjælperens institutioner, i revalideringscentrene, under direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen, åndssvageforsorgens lokale centre og meget mere. Det bliver i disse socialcentre, sagerne skal undersøges og behandles, hvor den enkelte kan henvende sig, og hvor kommunen kan søge råd i komplicerede tilfælde. Tanken i socialreformen er, så vidt jeg kan se det, ligesom koncentreret her. Her samles de mange tråde.

Når der i styrelsesforslaget desuden nævnes, at der i hvert amt nedsættes et pensions- og revalideringsnævn, er der her i virkeligheden tale om en decentraliseret invalidforsikringsret. Vi har fra venstre ofte fremført ønske om en decentralisering netop på dette felt for at få afgørelserne nærmere ud til klienten og i det håb, at man herved kunne begrænse den ofte meget lange ventetid, der er på dette område. I betragtning af, at de gældende regler pålægger staten alle udgifterne til invalidepension, er det som i lovforslaget nærliggende at lade staten og centraladministrationens stedlige repræsentant have sæde i dette nævn, som jo også vil være det organ, der i fremtiden kommer til at forvalte adgangen til andre førtidspensioner og andre ydelser.

Selvfølgelig vil det fortsat være sådan, at kommuners og amters virke på de sociale som på andre områder sker inden for en lovgivnings rammer, så man kan forene den nødvendige ensartethed landet over med det lokale initiativ, der også hidtil har været en værdifuld drivkraft for sociale forbedringer. Jeg nævner dette også til beroligelse for dem, der har udtrykt bekymring for, om amter og kommuner nu også vil leve op til de sociale ønsker med samme ihærdighed som stat og centralforvaltning. Erfaringerne f. eks. på hospitalsområdet skulle nok måske være tilstrækkelig beroligelse. Det forekommer mig ikke, at staten har synderlig grund til hovmod over for amterne, når det drejer sig om løsningen af deres respektive hospitalsopgaver. Men der vil også fremtidig være et stort ansvar og vigtige opgaver tilbage for lovgivningen og

de centrale organer ikke kun i henseende til styring, til fælles retningslinjer og finansiering, men også på områder som forskning, formidling af resultater af forskning og med hensyn til en række landsdækkende sociale og administrative funktioner.

Den sammensmeltning af de nuværende tre direktorater til én socialstyrelse, som de foreliggende lovforslag indebærer, forekommer os at være den naturlige videreførelse på centralt plan af de synspunkter, der ligger til grund for sammensmeltningen på lokalt plan og i amter.

Disse lovforslag er som sagt første etape af en socialreform, hvis praktiske gennemførelse vil strække sig et godt stykke ind i 1970'erne. Når disse lovforslag er blevet de første i rækken, hænger det jo sammen med, at de nye kommuner og amter fra 1. april i år er en realitet, og derfor er det vigtigt for disse instanser at vide, hvorledes den kommende styrelse også på disse områder skal afklares, ligesom det er sket i henseende til den almindelige kommunalstyrelseslovgivning og den skolestyrelseslov, som vi har vedtaget ved tredje behandling her i dag.

Jeg skal herudover kun fremdrage nogle enkelte punkter fra lovforslagene.

Forslagene understreger kommunalbestyrelsernes og de sociale udvalgs direkte ansvar for, at de generelle opgaver vedrørende børns og unges opvækstvilkår løses. De bevarer samtidig muligheden for, at personer uden for kommunalbestyrelsen med særlig interesse for og indsigt i børne- og ungdomsforsorg kan inddrages til støtte i sager vedrørende enkelte børn og unge. Det har vi i venstre lagt vægt på, fordi vi mener, der fortsat er brug for det store arbejde, som disse enkeltpersoner har udført, og som de altså vil få en mulighed for at udføre også fremover.

Der er grund til at fremhæve, synes jeg, en værdifuld nydannelse i lovforslaget om åndssvageforsorgen, hvor socialministeren foreslår, at forsorgens personale får direkte repræsentation i de centrale og lokale råd, der forudses som afløser for henholdsvis bestyrelsen og tilsynsrådene inden for åndssvageforsorgen. Det er en nydannelse og, synes vi, en glædelig nydannelse. Der tales i disse år på mange områder om medarbejdernes repræsentation, og vi ser her et ek-